

РЕШЕНИЕ

№ 38625

гр. София, 20.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав, в
публично заседание на 05.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5674** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба с искане по реда на чл.128а, ал.1 във връзка с чл.128, ал.1, т.8 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, подадена от Н. В. В., с адрес в [населено място] за обявяване на нищожността на определение № 6239/12.06.2023г., постановено по адм.д. № 5549/2023г. по описа на Върховен административен съд /ВАС/, Трето отделение.

Твърди се нищожност на съдебния акт поради пълно незачитане на гражданското право на справедлив съдебен процес, нарушаване на принципа за случайно разпределение на делата, конфликт на интереси, злоупотреба със служебно положение, временна невменяемост на съдебния състав и допуснати противоречия с основополагащи принципни свръх повелителни правни норми. Сочи се, че съдът необосновано, неоснователно и незаконосъобразно не е разгледал, обсъдил и съобразил представените конкретни аргументи, доводи, съображения и доказателства на жалбоподателя във връзка с предмета на спора, в това число, че: „предварителното изпълнение на обжалваното решение може да засегне негово право и/или интерес, равни по значимост или с по-голяма значимост от посочените в нормата на чл.60, ал.1 от АПК“. Твърди се също, че е допусната пълна липса на относими мотиви в оспорения съдебен акт към оплакванията, установени по делото, както и с разпоредбите на действащата нормативна уредба, и това представлява друго самостоятелно основание за обявяване на нищожността на определението, поради противоречие с основополагащи принципни повелителни и свръх повелителни правни норми. Прави се извод, че посочената липса на относими мотиви поражда и следните обосновани съмнения: 1. за наличие на основания за отвод на съдебния състав по чл.22, ал.1, т.6 от ГПК – поради обстоятелства, водещи до наличието на „конфликт на интереси“ при

решаване на делото, заради лични причини и/или поради причини, свързани непосредствено и/или опосредено с трети лица, с които съдебният състав се намира в роднински взаимоотношения и/или зависимости, които може да породят основателни съмнения в неговата „безпристрастност“ и „обективност“; 2. за /постоянна или временна/ липса на „вменяемост“ /способност да се носи отговорност за собственото поведение и вземане на решения/ и 3. за наличие на корупция, злоупотреба със служебно положение, нерегламентирани и порочни взаимоотношения с лица и институции. Изразява се и становище за противоречие на оспорения акт с разпоредбите на чл.235, ал.2 и чл.236, ал.2 от ГПК във вр. с чл.228 и чл.144 от АПК. Искане за определение № 6239/12.06.2023г., постановено по адм.д. № 5549/2023г. по описа на ВАС да бъде обявено за нищожно.

В съдебно заседание исквата молба се поддържа. Представени са и писмени бележки, в които подробно са описани наведените доводи в жалбата до АССГ срещу Решение № 293/24.07.2023г. на Столичен общински съвет /СОС/, по която е образувано адм.д. № 4151/2023г. по описа на АССГ; изложени са аргументи за законосъобразността на определение № 3833/04.05.2023г., постановено по адм.д. № 4151/2023г., с което е оставено без уважение искането за спиране на допуснатото предварително изпълнение на решението на СОС.

В писмените бележки по отношение на определение № 6239/12.06.2023г., постановено по адм.д. № 5549/2023г. по описа на ВАС е посочено, че съдът необосновано, неоснователно и незаконосъобразно изобщо не е разгледал, обсъдил и съобразил конкретните аргументи, доводи и съображения и доказателства, представени от Н.В. с частната жалба срещу № 3833/04.05.2023г. на АССГ и така е постановил съдебен акт лишен от правна валидност, „имитиращ правосъдие“. Застъпено е становище за пълна липса на мотиви към оплакванията на жалбоподателя в противоречие с разпоредбите на чл.4, ал.1, чл.117, ал.2, чл.121, ал.4, чл.120, ал.2 вр. с чл.56 от Конституцията на Република България /РБ/ и чл.147, ал.1 от АПК, чл.6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, ратифицирана от РБ, чл.122, ал.1 от Конституция на РБ и чл.12, ал.1 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/. С пълната липса на мотиви са обяснени „обосновани съмнения“ за наличие на основания за отвод на съдебния състав по смисъла на чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, „обосновани съмнения“ за /постоянна или временна/ липса на „вменяемост“ и за наличие на „корупция, злоупотреба със служебно положение, нерегламентирани и порочни взаимоотношения с лица и институции“. Посочено е също, че определение № 6239/12.06.2023г. противоречи на разпоредбите на чл.235, ал.2 и чл.236, ал.2 от ГПК във вр. с чл.228 и чл.144 от АПК. Въз основа на изложените в писмените бележки аргументи е направено искане съдът да обяви нищожността на оспореното определение на ВАС, поради това, че е порочен акт, който не притежава „действителна правна стойност“ и на практика представлява недопустим отказ от правосъдие. Оспорва се и правото на разноси на ответниците.

Ответникът Столичен общински съвет с отговор на исквата молба оспорва предявения иск като недопустим и неоснователен. Обосновава се липса на правен интерес от страна на ищеца, тъй като за него не е съществувал правен интерес от отмяна на решение № 293/27.04.2023г. по т.34 на Столичен общински съвет /СОС/, с което решение арх. Р. Р. е избран за кмет на Столична община /СО/, район „Красно село“, поради което не е съществувал и правен интерес от оспорване на допуснатото предварително изпълнение на решението на СОС, а следователно не е налице и правен интерес за ищеца за прогласяване на нищожността на определение № 6239/12.06.2023г.. Разглеждат се пороци, водещи до нищожност на процесното определение и се прави извод, че съдебният акт е постановен от законен съдебен състав, че е спазена изискуемата писмена форма, че актът е подписан от всички членове на състава, че волята на съда е формирана ясно и разбираемо, както и че диспозитива съответства на формираните в

мотивната част правни и фактически заключения.

Ответникът Р. А. Р., с адрес в [населено място], чрез упълномощен представител, с писмен отговор намира исквата молба за недопустима и неоснователна. Недопустимостта на иска се обосновава с липса на правен интерес от страна на ищеца, тъй като за него не е съществувал правен интерес от отмяна на решение № 293/27.04.2023г. по т.34 на СОС, с което решение арх. Р. Р. е избран за кмет на Столична община, район „Красно село“, поради което не е съществувал и правен интерес от оспорване на допуснатото предварително изпълнение на решението на СОС, а от там не е налице и правен интерес за ищеца за прогласяване на нищожността на определение № 6239/12.06.2023г.. Изразено е и становище, че оспореното определение е постановено в рамките на правораздавателната власт на ВАС по повод частна жалба на ищеца срещу определение № 3833/04.05.2023г., постановено по адм.д. № 5141/2023г. по описа на АССГ, че определението е постановено от законен съдебен състав, че е спазена писмената форма и че актът е подписан от председателя и членовете на състава, че ясно и разбираемо е формирана волята на съда и че заключението в диспозитива на определението съответства на формираните в мотивната му част правни и фактически заключения. Застъпено е разбиране, според което дори да се приеме, че са налице посочените от ищеца пороци, то те водят до незаконосъобразност, но не и до нищожност на определението. В тази връзка се прави искане искът да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Направено е искане за присъждане на направените в съдебното производство разноски и е представен списък на разноските.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Производството по адм.д. № 4151/2023г. по описа на АССГ е образувано по жалба на Н. В. В. от [населено място], срещу Решение № 293 на Столичния общински съвет от 27.04.2023 година в частта, с която Р. А. Р. е избран за кмет на район „Красно село“, Столична община. Към това производство е присъединено производството по жалбата на Р. Г. С. от [населено място] срещу същия административен акт. Н. В. В. е обосновал правния си интерес от оспорване на решението с качеството си на заместник-кмет на район „Красно село“, Столична община и е направил искане за спиране на допуснатото предварително изпълнение на оспорения акт с твърдения, че не е налице непосредствена опасност от засягане на обществени интереси, защото със Заповед от 01.03.2023г. Н. В. е оправомощен да изпълнява длъжността кмет на района, както и поради това, че на избрания кмет е възложено да извърши проверка, резултатите от която ще бъдат манипулативни. С определение № 3833/04.05.2023г., постановено по адм.д. № 4151/2023г. по описа на АССГ, съдът е приел, че: „преценката на административния орган /относно допуснатото предварително изпълнение/ е правилна. Независимо от обжалването на Решението в обществен интерес и в защита на нормалното функциониране на местното управление, т.е. в защита на особено важен държавен /интерес/ е избраният кмет да започне изпълнение на правомощията, с които е овластен. Отлагането на изпълнението на обжалваното решение ще осуети извършването на възложената с акта проверка за изпълнението на бюджета на район „Красно село“ за периода 01.01.2022 – 27.04.2023г., т.е. за правомерното изразходване на обществени средства“ и е оставил без уважение искането на Н.В. за спиране на допуснатото предварително изпълнение на Решение № 293/24.07.2023г. на СОС, с което Р. А. Р. е избран за кмет на район „Красно село“, Столична община.

Срещу определение № 3833/04.05.2023г. на 05.05.2023г. от Н. В. е подадена частна жалба въз основа, на която е образувано адм.д. № 5549/2023г. по описа на ВАС. С определение № 6239/12.06.2023г., постановено по адм.д. № 5549/2023г. по описа на ВАС, съдът е оставил в сила Определение № 3833/04.05.2023г., постановено от Административен съд София-град /АССГ/ по

адм.д.№ 4151/2023г., в частта, в която е оставено без уважение искането на Н. В., за спиране на допуснатото предварително изпълнение на Решение № 293/24.07.2023г. на Столичния общински съвет. Посочено е, че определението е окончателно.

Предмет на процесния иск за прогласяване на нищожност е определение № 6239/12.06.2023г. постановено по адм. дело № 5549/2023г. по описа на ВАС, с което е оставено в сила определение № 3833/04.05.2023г. постановено по адм. дело № 4151/2023г. по описа на АССГ.

Искът е допустим. Предявен е от страна по адм.д. № 5549/2023г. по описа на ВАС пред компетентния съд, предвид разпоредбата на чл.128а, ал.2 от АПК. Искът е насочен срещу определение на ВАС, което прегражда по-нататъшното развитие на производството по частната жалба на Н. В. /арг.чл.235, ал.2 от АПК/, поради което следва да се приеме, че е налице правен интерес от търсената защита. Тъй като съгласно чл.128а, ал.1 от АПК исковете за обявяване на нищожност на определения, които преграждат по-нататъшното развитие на производството, могат да се подават безсрочно процесният иск е предявен своевременно.

Искът за прогласяване на нищожност на съдебен акт е установителен по своя характер и е средство за преодоляване на правен спор между страните участвали в делото, по което е постановен този акт. Затова страни в производство по чл.128а от АПК са страните участвали в делото, по което е постановено определението, чиято нищожност се иска.

Предвид изложеното неоснователни са възраженията на ответниците за недопустимост на иска, поради липса на правен интерес. Посочените от тези страни аргументи касаят допустимостта на жалбата на Н.В. в производството по адм.д. № 4151/2023г. по описа на АССГ, но са неотносими към допустимостта на настоящото производство.

Разгледан по същество искът е неоснователен.

Проверката в производството по чл.128а от АПК се свежда само до валидността на съдебния акт. В съдебната практика се приема, че съдебното решение е нищожно, когато е постановено от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, не е в писмена форма, решението е абсолютно неразбираемост или е неподписаното /арг. Тълкувателно решение №1 от 10.02.2012г. по тълкувателно дело №1/2011г. на ОСГТК на ВКС, задължително за органите на съдебната власт според чл.130, ал.2 от ЗСВ/.

Оспореното определение е постановено в производство по чл.229, ал.1, т.2 от АПК във вр. с чл.60, ал.10 от АПК. Тези производства се разглеждат от Върховния административен съд /чл.236 във вр. с чл.217, ал.1 от АПК/. Следователно определението е постановено от съд, разполагащ с правораздавателна власт по конкретния казус.

Със събраните по делото доказателства се установява, че определението е постановено от надлежен състав от трима съдии, съобразно чл.217, ал.1 от АПК във връзка с чл.236 от АПК и чл.118, т.1 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/. Съдията-докладчик е определен при налични по делото доказателства за избор на принципа на случайното разпределение. Съгласно чл.117, ал.2 от ЗСВ Върховният административен съд има колегии, в които има отделения. Видно от Протокол за избор на съдия докладчик /л.1, д. № 5549/2023г. на ВАС/, делото е разпределено между съдиите от Трето отделение на Върховния административен съд, които разглеждат делата по приложението на Закона за местното самоуправление и местната администрация /ЗМСМА/ - информация достъпна на официалния сайт на Върховния административен съд- <http://www.sac.government.bg/pages/bg/five-section>. Разпределението, с което е определен съдия - докладчик е извършено автоматично. С разпореждане от 07.06.2023г., Председателят на Трето отделение, поради командироване в чужбина на член от съдебния състав /съдия Н. Д./ и отсъствието му от работа, за разглеждане на делото в закрито заседание на 07.06.2023г. е определил следния съдебен състав: Председател: Ж. П., Членове: И. А. и А. Р. /л.32/. Процесното определение е постановено

от съд в посочения състав, респ. от надлежен състав.

Оспореният съдебен акт е постановен в закрито заседание, обективиран е в писмена форма и е подписан от членовете на състава. Съдържа посочените в чл.172а от АПК реквизити. В мотивите са посочени: оспореният акт; съображенията на частния жалбоподател, развити в частната жалба и в молба от 07.06.2023г.; становищата на ответниците; изложение на правните изводи на АССГ. Обсъдени са валидността, допустимостта и правилността на оспореното определение. Прието е, че предвид липсата на доводи и доказателства, направени и представени от страна на частния жалбоподател, че предварителното изпълнение на обжалваното решение може да засегне негово право и/или интерес равни по значимост или с по-голяма значимост от посочените в нормата на чл.60, ал.1 от АПК обжалваното определение е правилно. Мотивите макар и кратки са ясни и непротиворечиви, изложени са аргументи защо съдът приема правните изводи на АССГ за правилни относно възможността да се засегне право и/или интерес на Н. В. равни по значимост или с по-голяма значимост от посочените в нормата на чл.60, ал.1 от АПК, респ. не е налице твърдяната пълна липса на мотиви. Постановеният диспозитив съответства на изложените в определението мотиви.

Наведените от ищеца твърдения за наличие на пороци в съдържанието на съдебния акт и/или несъгласието с правния резултат от оспорването не обосновават извод за нищожност. Настоящият съд няма правомощия да извършва преценка за правилността и обосноваността на оспорения съдебен акт, поради което възраженията в тази насока не могат да обосноват нищожност на определението, не са предмет на делото и не се разглеждат.

Предвид изложеното, съдът приема, че процесното определение не страда от пороци, сочещи на неговата нищожност. Не се събраха доказателства, които да обосноват извод, че определението е постановено от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, че не е в писмена форма, или е абсолютно неразбираемост, при пълна липса на мотиви или е неподписано. Определението е валидно и постановено в законоустановените предели на правомощията на съдебния състав. Исковата молба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

За пълнота следва да се посочи, че не се събраха доказателства за твърденията за „обосновани съмнения“ за наличие на основания за отвод на съдебния състав по смисъла на чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, за /постоянна или временна/ липса на „вменяемост“ и за наличие на „корупция, злоупотреба със служебно положение, нерегламентирани и порочни взаимоотношения с лица и институции“. Обемът на мотивите в оспореното определение сам по себе си не доказва основание за отвод на членовете на съдебния състав при липса на каквито и да е други обстоятелства, които да пораждаат основателно съмнение в безпристрастието на съда. Вменяемостта е годност на физическите лица да разбират и да ръководят постъпките си за определен момент или период от време и при поставена конкретна задача. Нарушаването на базисните психични годности се установява чрез съдебнопсихиатрична и съдебнопсихологична оценка, поради което оценката на мотивите на определението от ищеца не доказва съмнение за невменяемост. Съмненията за „корупция, злоупотреба със служебно положение, нерегламентирани и порочни взаимоотношения с лица и институции“, обосновани с мотивите на оспореното определение и при липса на доказателства, също са неоснователни и недоказани.

При този изход на спора ответниците имат право да им бъдат възстановени направените по делото разноски. Ответникът СОС е направил искане за

присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение и това искане е основателно за сума в размер на 100,00 лв.. В производството СОС е представляван от главен юрисконсулт в дирекция „Секретариат на СОС“ С.М. /л.47, л.67/, респ. упълномощеният представител е лице с юридическо образование и е от администрацията на СОС. Съгласно чл.143, ал.3 от АПК когато съдът отхвърли оспорването, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. В случая ответникът е представляван от юрисконсулт и това представителство не е в противоречие както с разпоредбите на АПК, така и с разпоредбите на цитирания от ищеца чл.169, ал.1 от Правилника за организацията и дейността на СОС /Правилника/. Пълномощно е представено в съдебно заседание на 14.09.2023г., а след това и в съдебно заседание на 22.02.2024г., в които е присъствал ищецът. Както в посочените заседания, така и до приключване на съдебното следствие / на 05.11.2025г./ ищецът не е оспорил този документ и не е поискал събиране на доказателства във връзка с евентуално оспорване. Съмнения относно съществуването на заповед по чл.169, ал.1 от Правилника са изразени в писмените бележки, постъпили на 19.11.2025г., след предоставения от съда срок. Предвид изложеното възражението за ненадлежно упълномощаване е неоснователно и недоказано, и съдът не го кредитира.

Ответникът Р. Р. е поискал присъждане на разноски, но искането е неоснователно, тъй като от представените по делото доказателства /бюджетно платежно нареждане, л.40/ се установява, че хонорарът на адв.П. е заплатен от район „Красно село“, СО, а не от физическото лице Р. Р..

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от Н. В. В., с адрес в [населено място] за обявяване на нищожността на определение № 6239/12.06.2023г., постановено по адм.д. № 5549/2023г. по описа на Върховен административен съд, Трето отделение, като неоснователен.

ОСЪЖДА Н. В. В., с адрес в [населено място] да заплати на Столичен общински съвет сумата 100,00 лв., разноски по делото.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок пред Върховен административен съд, считано от съобщаването му.

СЪДИЯ: